

GRIMMS ÆVENTYR.

Illustrerede af Victor Andrén.

Digitaliseret af SFA-89

ISBN 9788793374454

I. Samling.

Kjøbenhavn.

Chr. Mackeprangs Forlag.

1890.

Digitaliseret af SFA-89 2015
ISBN 9788793374454

Grimms **eventyr.**

Illustrerede af

Victor Andréén.

Oversatte af FERD. C. SØRENSEN.

I. Bind.

KJØBENHAVN.

V. F. LEVISON'S FORLAG.

KJØBENHAVN.

TRYKT HOS J. D. QVIIST & KOMP.

1884.

INDHOLD.

	Side
Lykkehans.	1
De tre smaa Skovnisser.	7
Snehvide.	14
Stadsmusikanterne i Bremen.	24
Hunden og Spurven.	28
De tre Spindersker.	32
Lille Rumleskaft	36
Broderlil og Søsterlil.	40
De tolv Brødre.	47
Askepot	53
Pak	61
Frøkongen eller Jærnhennik	64
Fiskeren og hans Hustru_____	68
Ulven og de syv Gedekid	77
Lille Rødhætte	81
Hansemand og Gretelil_____	86
Mo'er Hulda.	96
Kong Drosselnøb	100
Tommeliden.	106
Enebærtræet	113

Lykkehans.

Hans havde tjent i syv Aar hos sin Herre. Da sagde han til ham: »Herre, min Tid er omme, nu vilde jeg gjerne hjem til min Moder igjen, giv mig min Løn.« »Du har tjent mig ærlig og tro,« svarede Herren, »og som Tjenesten har været, skal Lønnen blive.« I det samme gav Herren Hans et Stykke Guld, der var lige saa stort som hans Hoved. Hans tog sit Tørklæde op af Lommen, vikledede Guldklumpen ind i det, satte den op paa Skulderen og begav sig paa Hjemvejen. Som han nu allerbedst gik og hele Tiden satte det ene Ben foran det andet, fik han Øje paa en Rytter, der travede nok saa lystigt forbi paa en vælig Hest. »Hvor det dog er prægtigt at ride!« sagde Hans ganske højt, »man sidder ligesom paa en Stol, støder sig ikke paa nogen Sten, sparer Skoene og kommer afsted — man veed ikke selv, hvorledes.« Rytteren, som havde hørt det, standsede og raabte: »Ja, men, Hans, hvorfor løber Du ogsaa tilfods?« — »Det er jeg nok nødt til; her har jeg en Klump at bære hjem, det er rigtignok Guld, men jeg kan ikke holde Hovedet lige, og saa trykker den mig saadan paa Skulderen!« — »Veed Du hvad?« sagde Rytteren, »lad os bytte, jeg giver Dig min Hest, og Du giver mig Din Klump.« — »Hjærtensgjærne,« sagde Hans, »men jeg vil sige Jer: I slæber Jer fordærvet paa den.« Rytteren steg af, modtog Guldet og hjalp Hans op, gav

ham Tøjlen fast i Haanden og sagde: »Naar det nu skal gaa i en Fart, saa smækker Du bare med Tungen og raaber: Hyp, hyp!»

Hans var sjæleglad, da han sad paa Hesten og red saa frank og fri afsted. Efter en lille Tids Forløb fik han det Indfald, at det skulde gaa endnu raskere; han begyndte derfor at smække med Tungen og raabe: »Hyp, hyp!« Hesten satte i stærkt Trav, og inden Hans saae sig for, var han Græsrytter og laa i en Grøft, der skilte Markerne fra Landevejen. Hesten vilde ogsaa være løben langt bort, hvis den ikke var bleven standset af en Bonde, der netop kom den Vej og drev en Ko foran sig. Hans samlede sine Lemmer op og kom paa Benene igjen; men han ærgrede sig betydeligt og sagde til Bonden: »At ride er kun en daarlig Fornøjelse, især naar man kommer op paa saadant et Øg som dette her, der støder og kaster En af, saa man gjerne kan brække Halsen; jeg sætter mig aldrig i Verden op paa det mere. Nej, saa priser jeg Jeres Ko, den kan man i al Mag gaa bag ved, og saa har man oven i Kjøbet sin gode Mælk, Smør og Ost hver evige Dag. Jeg veed ikke, hvad jeg vilde give, dersom jeg havde saadan en Ko!« — »Ja,« sagde Bonden, »kan jeg gjøre Jer saadan en stor Tjeneste med det, saa kunne vi bytte lige op med Koen og Hesten.« Hans tog imod det med Kyshaand; Bonden sprang op paa Hesten og red bort i flyvende Fart.

Hans gik nu ganske roligt og drev sin Ko foran sig, idet han glædede sig over den udmærkede Handel. »Naar jeg bare har et Stykke Brød, og det kan jeg dog næppe komme til at mangle —, saa kan jeg spise Smør og Ost dertil, saa tidt jeg lyster; bliver jeg tørstig, saa malter jeg min Ko og drikker Mælk. Mere kan man dog virkelig ikke forlange.« Da han kom til en Kro, gjorde han Holdt, spiste i sin store Glæde Alt hvad han havde hos sig, baade sin Middags- og sin Aftensmad, rent op, og for sine sidste Par Skilling indkrævede han et halvt Glas

øl. Saa drev han sin Ko videre, stadigt ad den Landsby til, hvor hans Moder boede. Varmen blev mere trykkende, jo nærmere man kom Middag, og Hans gik netop paa en Hede, der vel kunde vare en Timestid endnu. Da blev han saa varm, at hans Tunge klæbede sig til hans Gane af Tørst. »Det er der Raad for,« tænkte Hans, »nu vil jeg malke min Ko og gjøre mig til Gode med Mælken.« Han bandt Koen til et vissent Træ, og da han ingen Spand havde, satte han sin Læderhue under; men hvor megen Umage han end gjorde sig, kom der ikke en eneste Draabe Mælk. Da han bar sig kejtet ad, gav det utaalmodige Dyr ham tilsidst med det ene Bagben saadant et Spark i Hovedet, at han tumlede om og længe slet ikke kunde huske, hvor han var. Heldigvis kom der netop ad samme Vej en Slagter, der havde en Gris foran sig paa en Trillebør. »Hvad er det nu for nogle Narrestreger!« raabte han og hjalp den gode Hans op. Hans fortalte, hvad der var sket. Slagteren rakte ham sin Flaske og sagde: »Drik engang, saa I kan komme Jer igjen. Den Ko giver vist ikke nogen Mælk mere, det er en gammel en, der i det Højeste kan bruges til Trækdyr eller til at slagtes.« — »Hvem skulde nu have troet det!« sagde Hans og klæde sig i Hovedet. »Det er jo rigtignok rart, naar man kan henslagte saadant et Dyr, for hvad Kjød faar man saa ikke! men jeg bryder mig ikke videre om Kokjød, det er mig ikke saftigt nok. Nej, hvem der havde saadan en Gris! den smager ganske anderledes, og saa Pølserne!« — »Hør nu, Hans,« sagde Slagteren, »for Jeres Skyld vil jeg bytte og lade Jer faa Grisen for Koen.« — »Gud velsigne Jer for Jeres Godhed,« sagde Hans, gav ham Koen og lod Slagteren løsne Svinet fra Trillebøren og give ham det Baand, hvormed det var bundet, i Haanden.

Hans drog videre, idet han højlig forundrede sig over, hvorledes Alt gik efter hans Ønske: havde han en Ærgrelse, saa blev det dog strax godt igjen. Nu var der en ung Knøs, der sluttede sig til ham. Knøsen bar en prægtig hvid Gaas under

Armen. De sagde »God Dag« til hinanden, og Hans begyndte at tale om al sin Lykke, og hvor fordelagtigt han hele Tiden havde byttet. Knøsen sagde til ham, at han skulde bringe Gaasen til et Barnedaabsgilde. »Løft engang, hvor svær den er,« vedblev han og tog den ved Vingerne, »men den har ogsaa været paa Sti i otte Uger. Hvem der bider i Stegen, kommer til at tørre Fedtet af Munden paa begge Sider.« — »Ja,« sagde Hans og vejede Gaasen i Haanden, »den holder sin Vægt, men min Gris er heller ikke til at kimse ad.« Imidlertid saae Knøsen sig halvt forskrækket om til alle Sider og rystede engang imellem paa Hovedet. »Hør,« sagde han derpaa, »det hænger vist ikke ganske rigtigt sammen med Jeres Gris. I den Landsby, jeg er kommen igjennem, er der nylig blevet stjålet en ud af Sognefogedens Stald; jeg er meget bange for, at det er den, I har der i Haanden. Der er sendt Folk ud, og det vilde blive en slem Historie, dersom de nappede Jer med Svinet: det Mindste vilde være, at I blev puttet i det sorte Hul.« Den gode Hans blev angst og bange. »Aa Gud,« sagde han, »hjælp mig dog i min Nød, I veed bedre Besked her omkring; tag mit Svin der og lad mig faa Jeres Gaas.« — »Jeg kommer jo rigtignok i Forlegenhed derved,« svarede Knøsen, »men jeg vil dog ikke være Skyld i, at I bliver ulykkelig.« Han tog altsaa Baandet i Haanden og drev skyndsomst Svinet ned ad en Sidevej; men den brave Hans gik, befriet for sine Sorger, med Gaasen under Armen ad Hjemmet til. »Naar jeg tænker mig rigtigt om,« sagde han ved sig selv, »har jeg tilmed Fordel af Byttet: først den gode Steg, saa den Mængde Fedt, der vil dryppe af, det vil sige saa meget som Gaasefedtebrød til et helt Fjerdingaar, og endelig de smukke hvide Fjer, dem lader jeg stoppe i min Hovedpude, saa falder jeg nok i Søvn uden at blive vugget. Hvor min Moder dog vil blive glad!«

Da han var kommen igjennem den sidste Landsby, stod

der en Sliber med sin Kærre; Hjulet snurrede rundt, og han sang dertil:

Hjulet jeg drejer og sliber hver Sax,
min Kappe med Vinden vender sig strax!

Hans blev staaende og saae paa ham; endelig talte han til ham og sagde: »Det gaar Jer vist godt, siden I er saa lystig ved Jert Arbejde.« — »Ja,« svarede Sliberen, »mit Haandværk giver godt i Skjæppen. En ægte Sliber er en Mand, der finder Penge i sin Lomme, hver Gang han griber i den. Men hvor har I købt den prægtige Gaas?« — »Jeg har ikke købt den, men tilbyttet mig den for en Gris.« — »Og Grisen?« — »Den fik jeg for en Ko.« — Og Koen?« — »Den blev mig overladt for en Hest.« — »Og Hesten?« — »For den gav jeg en Klump Guld saa stor som mit Hoved.« — »Og Guldet?« — »Ih, det var min Løn for syv Aars Tjeneste.« — »I har altid forstaaet at hjælpe Jer,« svarede Sliberen; »dersom I nu kan drive det til, at I hører Pengene klinge i Eders Lomme, saa snart I staar op, saa kan I gjøre Eders Lykke.« — »Hvorledes skal jeg bære mig ad med det?« spurgte Hans. — »I maa blive Sliber ligesom jeg. Dertil hører egenlig ikke Andet end en Slibesten, det Andet kommer nok af sig selv. Her har jeg en; den er rigtignok lidt beskadiget, men I skal heller ikke give mig Andet end Eders Gaas for den — vil I det?« — »Hvorledes kan I spørge derom?« svarede Hans, »jeg bliver jo til det lykkeligste Menneske paa Guds grønne Jord; naar jeg har Penge, hver Gang jeg griber i min Lomme, er jeg jo fri for alle Bekymringer.« — Han rakte ham Gaasen og fik Slibestenen til Gjengæld. »Se her,« sagde Sliberen, idet han tog en almindelig svær Graasten, der laa ved Siden af ham, »her har I en dygtig Sten til, som er god at slaa paa, og som I kan banke Eders gamle Søm lige paa. Tag og gjem den omhyggeligt.«

Hans tog Stenen paa Nakken og gik videre med glad Hjærte. Hans Øjne tindrede af Fryd; »jeg maa være født med